

Κ' ὑφαίνοντας τὰ ὄνειρατα πλεχτὰ μὲ τις ἐλπίδες,
 Στους ἀργαίους τοὺς πλανερούς μὲ ἀνάερους σαίπτες,
 Μὲ νεραΐδοπλανέματα κι ἀνέγγιαχτα μαγνάδια,
 Ὅπου τὰ μάτια δλάνοιχτα θαμπώνουν καὶ τοῦ ἥλιου,
 Μ' ἀγέρα χωρὶς μύρωμα καὶ πνεῦμα ζωοφόρο,
 Χωρὶς ζωὴ πολύοψη, χωρὶς βλεφτὰ τὰ κάλλη,
 Πῶχουν τὴν ἄλλαλη λαλιά, μὲ πλανερὰ στολίδια,
 Ὅσα διαβλέπουν οἱ ψυχὲς κι ἀναθωροῦν τὰ φῶτα,
 Τὰ φῶτα τὰ μυριόκαλα, περίμορφα καὶ πλάνα,
 Στ' ἀνάδαρμα τὸ φτεριαστὸ τοῦ ἀνεμοκλώστη κλώθουν
 Καλόμοιρα κι ἀφόρμιστα κι ἀνάβλεφτα καλούδια,
 Μὲ νέφαλα ροδόκαλα γυρίζοντας στὸν κύκλο.
 Ἦσκιοι ξανθοί, λαῦρες πνοές, ἀνάσυρτα πλανάδια,
 Μὲ μπορετὰ καλόχαρα, μὲ ὑπερκόσμια κάλλη,
 Μὲ τίς εἰδὲς τίς ἄθωρες, περίπλοκες κι ὠραῖες,
 Μὲ φῶτα μυριοχρώματα, ἀραδαριὲς φτεριάζουν,
 Καὶ καθεμιὰ καὶ δύναμη στ' ἀγγιαχτα χέρια φέρνουν.
 Σαλεύουν βέργες μαγικὲς, μαγνάδια ποὺ θαμπώνουν,
 Κρατοῦν ψυχὲς στὸ ἀνάβλεμμα, στὸ διάνημα λαχτάρεις.

Μὲ τὰ κανίστρια ὀλόγιομα γητέματα καὶ μάγια
 Ὅθε διαβοῦν σκοροπολογοῦν κι ὄθε περνοῦν μοιραῖζουν.
 Στὰ ἡσκιομόνια τῆς χαρᾶς, στὰ μυστικὰ ξωφύγια,
 Ραίνουν τὰ σπάρτα τοῦ καμιοῦ, τὰ ἀσπάλαχτα τῆς θλίψης.
 Στὰ περιβόλια τῆς ζωῆς, στοὺς κήπους τῆς ἀγάπης,
 Ὅπου κρατάει πνοὴ τρανή, γλυκειὰ καὶ μυροφόρα,
 Ραίνουν φαρμάκι στὰ κλαδιὰ καὶ τοὺς ἀνθοὺς μαραίνουν,
 Κ' ἐκεῖ περνοῦν ἀστόχαστες σ' ἀνάδροσα κλινάρια,
 Τὶς ὄρες τῆς καλοτυχιᾶς μοιραίνοντας στοὺς ἡσκιους.
 Καὶ τάζουνε μοιραίνοντας κι ἀμίλητες γητεύουν
 Τῆς νειότης τὰ χαμόγελα, τῆς ἔρωτιᾶς τὰ μάγια,
 Τῆς ἀρχοντιᾶς οἱ καλλιτέες καὶ τῆς ἀντρεϊᾶς καμάρια

Στ' ἀνάφλογα φυσήματα τοῦ Λύβα νὰ χωνεύουν.
 Σπίτια λευκοπερίχαρα, μαῦρα νὰ ξακληρίσουν,
 Νὰ κλαῖνε, γόοι, ἀγύριστα βλαστάρια τῆς ψυχῆς τους.
 Κίτρινες πάνες, σάβανα καὶ τεφερὰ πλοκάμια
 Νὰ ζώνουν τὰ νεοστρώσιδα κρεβάτια, καὶ τὰ πάθια
 Σμιχτὰ μ' ἐλπίδες πλανερὲς στὰ γέρα, ὠμέ, τοῦ τάφου·
 Βασιλεμένα βλέφαρα μὲς τὴν ἀνατολή τους,
 Προμοῦ νὰ ἴδουν τ' ἀνήλιαστα τῆς νοησιᾶς παλάτια.

Κοπαδιαστὲς κι ἀθώρητες γυροῦν στὰ μαῦρα δάσα
 Κ' ἦσκιος πυκνός, ἀπέραστος, μὲ τὰ φτερὰ τῆς νύχτας,
 Πανώριος ἦσκιος, νέφαλο, ἀγήρευτος γυρίζει,
 Καὶ δρᾶμει ἀπὺς ὀλόγυρα καὶ κρύβει τοὺς τὸν κόσμο,
 Μὲ τῆς ἀντρεϊᾶς τ' ἀμπόδεμα καὶ τίς ἀποσκεπάζει.
 Καὶ τοῦ ἀνακραῖζουν μὲ φωνὲς μελίγλυκες, νὰ πέσει
 Καλόβολος, γιὰ νὰ διαβοῦν στὴν πλάση, νὰ ξαπλώσουν
 Μὲ θωρητὰ τὰ κάλλη τους κ' ἠλιόθωρες τίς ὄψες.
 «— Ἔλα, καλὲ κι ἀνάποδε κι ἀτρονταχτὸ μας κάστρο,
 » Ἄνοιξε πόρτα φωτερή, γιοφύρι διαμαντένιο,
 » Νὰ πᾶμε νὰ βυζάξουμε στὶς γλυκορρεϊθρες κοῖνες,
 » Τῆς μαγεμένης μας ζωῆς στάζοντας τὸ φαρμάκι,
 » Ὅπου τρανεύουν οἱ χαρὲς, κι ὅπου χαράζουν ἥλιοι
 « Ἐλπίδας, νὰ ξεχύσουμε σκοτάδι ἀπὸ τὸν Ἄδη.
 » Δές· μᾶς καλεῖ πλάνα φωνή, βαθειὰ φωνὴ τοῦ πόθου,
 » Ὅπου ἀνασαινεὶ ὀλόφωτος στὴν ἀνοιξὴ τῆς πλάσης,
 » Καὶ δένει μας τὸ ἀνάβλεφτο κλωστᾶρι τοῦ κορμιοῦ του,
 » Ποὺ οἱ φλέβες οἱ κοσμάπλωτες στ' ἄχρωμο σφυῖζον αἷμα,
 » Σφυροκοπῶντας τίς νευρὲς στὸν ἄσωστον αἰθέρα
 » Ὁ πόθος κοσμοκράτορας. Τί στὰ ἄλικα καμίνια
 » Τοῦ ὄνειρου, ποὺ μᾶς μάγειρε καὶ τῆς ζωῆς ἡ δίψα
 » Φλογίζουνε οἱ ἐπιθυμιὲς καὶ στάζουν τὴν ἀγάπη
 » Τὰ χεῖλια τὸ ροδόσταμα. Κι ἀγγίζουν λαῦρες φλόγες.